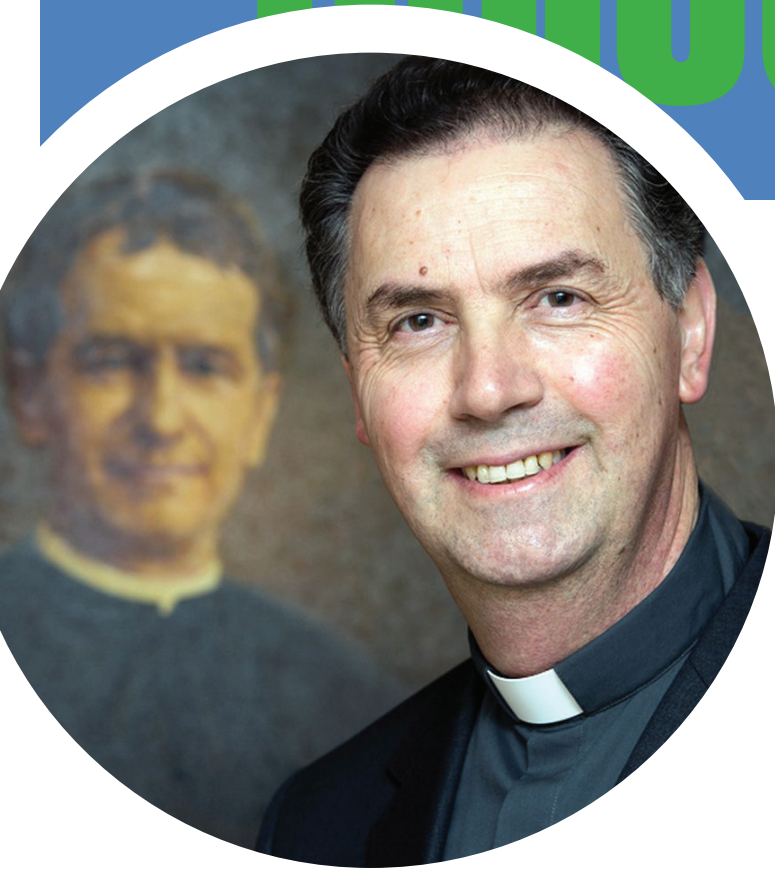

ТРАВЕНЬ
2018

Bollettino Salesiano

ПОСЛАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

ОТЦЯ АНХЕЛЯ ФЕРНАНДЕСА АРТИМЕ

СТАВАТ МАТЕР (СТОЯЛА МАТИ). МАТИ Є. ЗАВЖДИ.

«Там, де є отець Боско, є Марія!», – так казали колись.

«Там, де є Салезіяни, там є Марія Помічниця християн», – так можна сказати тепер.

Від Бейрута до Вальдокко відчувається конкретна присутність Богородиці у салезіянській діяльності.

Вчора, першого квітня, ми відсвяткували Пасху Господню. Пишу вам із Бейрута, що в Ливані, та із вдячністю думаю про те, якими важливими є ці дні для Салезіянської Родини.

5 квітня 1846 р. «в долинах» Вальдокко молодий священик біг до гурту хлопчаків, розкиданих по лузі, викрикуючи: «Радійте, діточки! Ми знайшли ораторію! В нас буде церква, школа і подвір'я, щоб бавитися і стрибати. В неділю ми туди підемо. Це там, в будинку Пінарді!».

Це було на Квітну Неділю. Наступна неділя була Пасхою, Воскресінням. Хлопці прибували гуртами. Вони заповнили намет, перетворений на каплицю, частину сусідньої території та довколишні луки. У зворушливій тиші вони брали участь в Літургії, яку отець Боско

служив для них. Потім, ловлячи на льоту хліб, розбіглися по лугах, і тоді вибухнула радість! Радість, що вони, нарешті, мають дім – «весь для них».

Від цієї неділі Воскресіння і аж дотепер було стільки втручань Провидіння і Пречистої!

Отець Боско був проголошений святим 1 квітня 1934 р., в одну дощову неділю Пасхи. Цього року 1 квітня Салезіяни цілого світу святкують Святу Пасху в найрізноманітніших куточках світу. В чудових церквах, величних базиліках чи під деревом, як в таборі біженців в Палабеку чи в Юбі, що в Південному Судані, де салезіянські спільноти розділяють хліб і бідність з останніми і відкинутими «цивілізованим» світом. Дякуємо Богові за ці знаки Життя і Воскресіння, бо в їхній бідності і в їхніх болях

вони є тими, яким Бог надає перевагу. Це ми дозволяємо такі ситуації несправедливості.

Завжди цими днями лунав давній прекрасний гімн: «Stabat Mater». Його майже не можливо перекласти з латинської: «Стояла Мати (Мати була присутня)». У сльозах Страсної П'ятниці і в радості Воскресіння. Мати там була!

Колись говорили: «Там, де є отець Боско, є Марія!». Можна сказати також: «Там, де є салезіянин, є Марія Помічниця християн!».

Разом із Салезіянами Бейруту я відвідав святиню Богородиці в Ливані. Чарівне місце на горі, де стоїть велика статуя Пречистої, яка має відкриті обійми, щоб обійняти місто Бейрут. Ми зайшли помолитися до маленької каплички. Там молилося багато людей. Багато молоді. Це мене дуже глибоко вразило. А мій погляд зупинився на молодій матері і її чотирнадцятирічному синові. Мати молилася з закритими очима, з великою увагою та глибокою побожністю. Хлопець стояв поряд із матір'ю. Мені видалося, що він вже трохи нетерпеливився через тишу і положення тіла, але дивився на матір, а я дивився на них двох, бо ця сцена була прекрасною. Вона випромінювала величезну віру. Можна впевнено сказати, що серце цієї молоді матері билось в унісон із серцем іншої матері, Матері Ісуса, Матері нас усіх.

І ця сцена мені нагадала про всі інші подібні сцени, які я бачив і бачу у різних місцях, в різних широтах. Пречиста викликає велику ніжність і любов у своїх синів і дочок у всьому світі. Цього року в травні ми святкуємо 150-ту річницю інавгурації базиліки Марії Помічниці християн у Турині, що є відповіддю отця Боско на бажання Пречистої. Святе місце, де здійснилися слова Матері: «Тут Мій дім. Звідси поширяться Моя слава».

Ми донесли її ім'я і її «славу» до всього салезіянського світу. До 134 народів. Світ, наповнений святинями, храмами, марійськими центрами, базиліками, де Мати продовжує запрошувати своїх дітей всіх культур і всіх кольорів, щоб могли взяти їх у своє безмежне серце і тримати їх близько до найулюбленішого Сина.

Я переконаний у тому, що сцени, подібні до тієї, яку я побачив у Бейруті, помножуються тисячі разів на день у цілому світі.

Не можемо забути про сон отця Боско, який приснився йому у Марселі, коли набирали обертів переслідування проти монаших орденів і згромаджень: «Спереду я побачив Пречисту, яка стояла вверху, саме так, як вона розташована на куполі базиліки Марії Помічниці християн. Вона мала великий плащ, який розпростерся довкола неї і утворював, свого

роду, велику залу; і там внизу я побачив всі наші доми у Франції. Богородиця дивилася радісним поглядом на всі ці доми, коли раптом сталася жахлива буря або, краще сказати, землетрус з блискавками, градом, жахливими потворами різних форм, громом, гуркотом, які сповнили всіх великим страхом. Усі ці чудовиська, блискавки і кулі були спрямовані проти наших, які перебували під покровом Марії. Але ніщо не завдало шкоди тим, які стояли під покровом такої могутньої захисниці: усі стріли вдарялися в її плащ і падали в порожнечу. Тим часом осяяна світлом Пречиста з променистим обличчям і райською усмішкою кілька разів промовила: «Я люблю того, хто мене любить».

Сьогодні, як і тоді, Богородиця тримає нас усіх під своїм покровом і через це ми не маємо нічого боятися.

Із салезіянським поглядом визнаймо, як отець Боско, що «все зробила Марія» і вона продовжує це робити.

Я бажаю Вам щасливого свята Марії Помічниці християн. 23 травня на Вальдокко урочисто відсвяткуємо стоп'ятдесятилітній ювілей базиліки Марії Помічниці християн. Це буде чудовою нагодою об'єднатися в молитві з усіма святинями, каплицями, базиліками світу, в яких вона, Мати, продовжує випромінювати свою материнську ніжність. Так, як сьогодні в Бейруті.

Я є цьому свідком: від Бейруту до Вальдокко, в Африці, в Азії, в Австралії Марія завжди присутня.